

Het Verhaal van

ANNA DEUNK | 32

‘De juiste diagnose was het begin van mijn herstel’

“

Van kinds af aan heb ik traag werkende darmen. Al als baby poepte ik slechts één keer per week. Dan was mijn ontlasting heel hard en poepte ik voor een heel weeshuis. Geregeld spraken mijn ouders erover met de huisarts, maar die wuifde alle zorgen weg: ‘Sommige baby’s hebben dit nu eenmaal.’ Later veranderde dat in: ‘De wc’s op school zijn vast vies, ze stelt de stoelgang uit.’

Vervolgens zei de dokter dat een ophoping van lucht in de darmen het probleem was. Af en toe werd een ventieltje in mijn anus geplaatst om de boel te ontlichten of kreeg ik een laxemiddel mee. Thuis experimenteerde mijn moeder met huis-tuin-en-keuken-middeltjes, zoals olijfolie. Natuurlijk maakten mijn ouders zich zorgen, maar doorverwijzen naar een specialist? Het was echt niet nodig, zei de huisarts.

Tot mijn puberteit liet ik alle hulp toe, daarna mocht niemand meer iets over mijn opgeblazen buik zeggen. Probleem opgelost, simpel toch! Komt bij dat ik hard voor mezelf kan zijn. Ik heb op hoog niveau aan karate gedaan en ik stond evenmin toe dat die rampzalige stoelgang mijn schoolwerk in de weg zat. Dit hoort bij mijn leven en het zal altijd wel zo blijven – zo stond ik erin.

Na de middelbare school deed ik een opleiding fysiotherapie, waarna ik ging werken in een ziekenhuis. Steeds vaker had ik buikpijn. Mijn collega’s zagen dat ik dagelijks meermalen met een verkrampt gezicht wit wegtrok. Zij grepen uiteindelijk in en ik kwam bij een chirurg terecht. Die haalde een dieper gelegen stukje weefsel uit mijn dikke darm: het bleek helemaal mis met mijn spijsvertering. Mijn dikke darm was niet drie tot vier centimeter dik, maar twaalf! Het orgaan stond bijna letterlijk op knappen.

Die ontdekking was het begin van mijn herstel. Duidelijk werd dat de darmzenuwen onvoldoende werkten om de peristaltiek – de knijpbeweging van de darmen – op gang te houden. Maar wat daarvan de precieze oorzaak is, daarover zijn de artsen het nog altijd niet eens. De ontlasting passeert veel te traag en daar is niets tegen te doen.

Nu, bijna tien jaar later, is mijn dikke darm verwijderd en heb ik een stoma. Via een slangetje in mijn buik krijg ik sondevoeding. Dankzij oefeningen en tips van een osteopaat lukt het me tegenwoordig om steeds een paar dagen vrij van pijn te zijn en niet misselijk te worden na de voeding. Ik hoop dat in de toekomst uit te bouwen. Samen met mijn man en twee kinderen neem ik het leven zoals het is, met al het moois dat erbij hoort.”

< TEKST ARNOUD KLUITERS >

DISCLAIMER

Dit is het persoonlijke verhaal van Anna Deunk. De informatie die zij geeft, is niet door ons getoetst en het is ons dus niet bekend of deze een medische/wetenschappelijke basis heeft. Ga bij klachten altijd naar je huisarts of medisch specialist.

HEB JE OOK IETS BIJZONDERS MEEGEMAAKT OP HET GEBIED VAN GEZONDHEID?

Stuur een e-mail naar s.aue@spn.nl en vertel in het kort je verhaal. Onze redacteur Arnoud Kluiters neemt dan wellicht contact met je op.